

DECIZII

DECIZIA CONSILIULUI

din 21 octombrie 2010

privind orientările pentru politicile de ocupare a forței de muncă ale statelor membre

(2010/707/UE)

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 148 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere avizul Parlamentului European ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽²⁾,

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽³⁾,

având în vedere avizul Comitetului pentru ocuparea forței de muncă ⁽⁴⁾,

întrucât:

- (1) Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) prevede la articolul 145 că statele membre și Uniunea iau măsuri pentru elaborarea unei strategii coordonate pentru ocuparea forței de muncă și în special pentru promovarea unei forțe de muncă calificate, formate și adaptabile, precum și a unor piețe ale muncii capabile să reacționeze rapid la evoluția economiei, în vederea realizării obiectivelor enunțate la articolul 3 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE). Statele membre, având în vedere practicile naționale privind responsabilitățile partenerilor sociali, consideră promovarea ocupării forței de muncă drept o chestiune de interes comun și își coordonează, în cadrul Consiliului, acțiunile întreprinse în acest sens, în conformitate cu prevederile articolului 148 din TFUE.
- (2) TFUE prevede, la articolul 3 alineatul (3), că Uniunea tinde spre ocuparea deplină a forței de muncă, combate excluziunea socială și discriminările și promovează justiția și protecția socială și prevede asigurarea de către inițiativele Uniunii a coordonării politicilor sociale ale statelor membre. Articolul 8 din TFUE prevede că, în toate acțiunile sale, Uniunea urmărește să elimine

inegalitățile și să promoveze egalitatea între bărbați și femei. Articolul 9 din TFUE prevede că, în definirea și punerea în aplicare a politicilor și acțiunilor sale, Uniunea ține seama de cerințele privind promovarea unui nivel ridicat al ocupării forței de muncă, garantarea unei protecții sociale corespunzătoare, combaterea excluziunii sociale, precum și un nivel ridicat de educație și formare.

- (3) TFUE prevede adoptarea de către Consiliu a unor orientări privind ocuparea forței de muncă și orientări generale de politică economică pentru a orienta politicile statelor membre.
- (4) Strategia de la Lisabona lansată în 2000 s-a bazat pe recunoașterea nevoii UE de a-și spori ocuparea forței de muncă, productivitatea și competitivitatea, consolidând totodată coeziunea socială, în condițiile concurenței globale, ale transformărilor tehnologice, ale provocărilor legate de mediu și ale unei populații în curs de îmbătrânire. Strategia de la Lisabona a fost relansată în 2005, după o revizuire intermediară care a condus la punerea unui accent mai puternic pe creștere economică și pe locuri de muncă mai multe și mai bune.
- (5) Strategia de la Lisabona pentru creștere economică și ocuparea forței de muncă a contribuit la obținerea unui consens cu privire la direcția generală a politicii economice și a politicii privind ocuparea forței de muncă ale UE. În conformitate cu această strategie, Consiliul a adoptat orientări generale de politică economică și orientări privind ocuparea forței de muncă prin Decizia 2005/600/CE ⁽⁵⁾, care a fost revizuită prin Decizia 2008/618/CE ⁽⁶⁾. Cele 24 de orientări au constituit baza programelor naționale de reformă, descriind principalele priorități în materie de reformă macroeconomică, microeconomică și a pieței muncii pentru Uniune în ansamblu. Cu toate acestea, experiența arată că orientările nu au stabilit priorități suficiente de clare și că legăturile dintre acestea ar fi putut fi mai puternice. Aceasta a limitat impactul lor asupra elaborării politicilor la nivel național.
- (6) Criza financiară și economică declanșată în 2008 a avut drept rezultat pierderea unui număr semnificativ de locuri de muncă și a unei părți considerabile din producția potențială și a condus la o deteriorare dramatică a finanțelor publice. Cu toate acestea, Planul european de redresare economică a ajutat statele membre

⁽¹⁾ Avizul din 8 septembrie 2010 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

⁽²⁾ Avizul din 27 mai 2010 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

⁽³⁾ Avizul din 10 iunie 2010 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

⁽⁴⁾ Avizul din 20 mai 2010 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

⁽⁵⁾ JO L 205, 6.8.2005, p. 21.

⁽⁶⁾ JO L 198, 26.7.2008, p. 47.

să abordeze criza, în parte prin intermediul unor stimulente fiscale coordonate, moneda euro îndeplinind un rol de ancoră pentru stabilitatea macroeconomică. Prin urmare, criza a demonstrat că, dacă este consolidată și eficientizată, coordonarea politicilor Uniunii poate produce rezultate semnificative. Criza a evidențiat de asemenea interdependența strânsă dintre randamentul economic și privind ocuparea forței de muncă al statelor membre.

- (7) Comisia a propus crearea unei noi strategii pentru deceniul următor, cunoscută sub denumirea „Strategia Europa 2020”, pentru a-i permite Uniunii să iasă din criză mai puternică și să-și direcționeze economia către o creștere economică inteligentă, durabilă și favorabilă incluziunii, însoțită de un nivel ridicat al ocupării forței de muncă, al productivității și al coeziunii sociale. Cinci obiective principale, enumerate la orientările relevante, reprezintă obiective comune ce orientează acțiunea statelor membre, ținând seama de pozițiile lor inițiale și de circumstanțele naționale, și orientează, de asemenea, acțiunea Uniunii. Statele membre ar trebui să depună toate eforturile posibile pentru a îndeplini obiectivele naționale și pentru a elimina blocajele care limitează creșterea economică.
- (8) Ca parte a unor strategii cuprinzătoare de ieșire din criza economică, statele membre ar trebui să realizeze reforme ambițioase pentru a asigura stabilitatea macroeconomică, promovarea unui număr mai mare de locuri de muncă și mai bune și sustenabilitatea finanțelor publice, pentru a îmbunătăți competitivitatea și productivitatea, pentru a reduce dezechilibrele macroeconomice și a îmbunătăți performanța pieței muncii. Retragerea stimulentei fiscale ar trebui pusă în aplicare și coordonată în cadrul Pactului de stabilitate și de creștere.
- (9) În cadrul Strategiei Europa 2020, statele membre și Uniunea ar trebui să pună în aplicare reforme orientate către „creșterea economică inteligentă”, și anume către o creștere economică bazată pe cunoaștere și inovare. Reformele ar trebui să vizeze îmbunătățirea calității educației și asigurarea accesului pentru toți, precum și consolidarea performanței în domeniul cercetării și al afacerilor și continuarea îmbunătățirii cadrului de reglementare pentru a promova inovarea și transferul cunoștințelor în întreaga Uniune. Reformele ar trebui să încurajeze spiritul întreprinzător, dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii (IMM-uri) și să ajute la transformarea ideilor creatoare în produse, servicii și procese inovatoare, care pot genera creștere economică, locuri de muncă de calitate și durabile, coeziune teritorială, economică și socială și pot aborda mai eficient provocările sociale europene și globale. În acest context, este esențial să se valorifice la maximum tehnologiile informației și comunicațiilor.
- (10) Politicile Uniunii și ale statelor membre, inclusiv programele lor de reformă, ar trebui să urmărească „creșterea economică durabilă”. Creșterea economică durabilă înseamnă construirea unei economii competitive, durabile și eficiente din punct de vedere al utilizării resurselor și energiei, distribuția echitabilă a costurilor și beneficiilor și valorificarea rolului de lider al Europei în cursa pentru dezvoltarea unor noi procese și tehnologii, inclusiv a tehnologiilor ecologice. Statele

membre și Uniunea ar trebui să pună în aplicare reformele necesare pentru a reduce emisiile de gaze cu efect de seră și pentru a utiliza resursele în mod eficient, ceea ce va contribui de asemenea la prevenirea degradării mediului și a declinului biodiversității. Ar trebui, de asemenea, să își îmbunătățească mediul de afaceri, să stimuleze crearea de locuri de muncă ecologice și să ajute întreprinderile să își modernizeze baza industrială.

- (11) Politicile Uniunii și programele de reformă ale statelor membre ar trebui să vizeze de asemenea o „creștere economică favorabilă incluziunii”. Creșterea economică favorabilă incluziunii înseamnă construirea unei societăți bazate pe coeziune, în care oamenii au capacitatea să anticipeze și să gestioneze schimbările, participând astfel activ în societate și în economie. Prin urmare, reformele statelor membre ar trebui să asigure acces și oportunități pentru toți de-a lungul întregii vieți, reducând astfel sărăcia și excluziunea socială, prin eliminarea barierelor din calea participării pe piața forței de muncă în special în cazul femeilor, lucrătorilor vârstnici, tinerilor, persoanelor cu handicap și migranților legali. Aceste reforme ar trebui, de asemenea, să garanteze că toți cetățenii și toate regiunile au acces la beneficiile creșterii economice și să încurajeze creșterea economică care duce la sporirea gradului de ocupare a forței de muncă, bazată pe munca decentă. Programele de reformă ale statelor membre ar trebui așadar să se axeze pe asigurarea unei funcționări eficiente a piețelor forței de muncă, prin investiții în tranziții reușite, sisteme de educație și formare, dezvoltarea unor competențe adecvate, creșterea calității locurilor de muncă și combaterea segmentării, a șomajului structural, a șomajului în rândul tinerilor și a inactivității, asigurând totodată protecția socială adecvată și durabilă și incluziunea activă pentru a preveni și a reduce sărăcia, acordând o atenție deosebită combaterii sărăciei persoanelor încadrate în muncă și reducerii sărăciei în rândul grupurilor celor mai expuse riscului de excluziune socială, inclusiv copii și tineri, aderând totodată la consolidarea fiscală convenită.
- (12) Participarea sporită a femeilor pe piața forței de muncă este o condiție prealabilă pentru stimularea creșterii economice și pentru abordarea provocărilor demografice. O perspectivă vizibilă a egalității de gen, integrată în toate domeniile relevante de politică, este prin urmare crucială pentru punerea în aplicare în statele membre a tuturor aspectelor prevăzute în orientări. Ar trebui create condițiile pentru a sprijini furnizarea de servicii de îngrijire a copiilor adecvate, accesibile și de înaltă calitate pentru copiii de vârstă preșcolară. Ar trebui să se aplice principiul egalității de remunerare între bărbați și femei, pentru aceeași muncă sau pentru o muncă de aceeași valoare.
- (13) Reformele structurale ale Uniunii și ale statelor membre pot contribui eficient la creșterea economică și crearea de locuri de muncă dacă sporesc competitivitatea Uniunii în economia globală, deschid noi oportunități pentru exportatorii europeni și oferă un acces competitiv la importuri vitale. Prin urmare, ar trebui să se țină seama de implicațiile reformelor asupra competitivității externe pentru a încuraja creșterea economică și participarea europeană pe piețe deschise și echitabile la nivel mondial.

- (14) Strategia Europa 2020 trebuie să se bazeze pe o serie integrată de politici europene și naționale, pe care statele membre și Uniunea ar trebui să le aplice integral și în timp util, pentru a obține efectele pozitive colaterale ale reformelor structurale coordonate și o contribuție mai substanțială a politicilor europene la obiectivele strategiei. Orientările reprezintă un cadru pentru statele membre în proiectarea, punerea în aplicare și monitorizarea politicilor naționale în contextul strategiei globale a UE. Obiectivele principale ale Strategiei Europa 2020 enumerate în cadrul orientărilor relevante ar trebui să ghideze statele membre în definirea propriilor obiective și eventuale subobiective naționale, ținând seama de pozițiile lor inițiale și de circumstanțele naționale și în conformitate cu procedurile lor decizionale naționale. În acest caz, statele membre se pot inspira din indicatorii elaborați de Comitetul pentru ocuparea forței de muncă sau de Comitetul pentru protecție socială, după caz. Obiectivul principal privind ocuparea forței de muncă atrage atenția asupra reducerii șomajului în rândul grupurilor vulnerabile, inclusiv al tinerilor.
- (15) Politica de coeziune și fondurile sale structurale reprezintă unele dintre mecanismele importante de execuție pentru realizarea priorităților de creștere inteligentă, durabilă și favorabilă incluziunii în statele membre și în regiunile acestora. În concluziile sale din 17 iunie 2010, Consiliul European a subliniat importanța promovării coeziunii economice, sociale și teritoriale pentru a contribui la succesul noii strategii Europa 2020.
- (16) La proiectarea și punerea în aplicare a programelor naționale de reformă ținând seama de aceste orientări, statele membre ar trebui să asigure guvernanța eficientă a politicii privind ocuparea forței de muncă. Cu toate că aceste orientări se adresează statelor membre, Strategia Europa 2020 ar trebui, după caz, aplicată, monitorizată și evaluată în parteneriat cu toate autoritățile naționale, regionale și locale, printr-o asociere strânsă cu parlamentele, precum și cu partenerii sociali și cu reprezentanții societății civile, care vor contribui la elaborarea programelor naționale de reformă, la punerea în aplicare a acestora și la comunicarea generală privind strategia.
- (17) Strategia Europa 2020 are la bază un set mai restrâns de orientări, care înlocuiește fostul set de 24 de orientări și abordează aspectele privind ocuparea forței de muncă și politica economică generală într-un mod coerent. Orientările pentru politicile de ocupare a forței de muncă ale statelor membre, anexate la prezenta decizie, sunt intrinsec legate de orientările pentru politicile economice ale statelor membre și ale Uniunii, anexate la Recomandarea Consiliului din 13 iulie 2010 privind orientările generale pentru politicile economice ale statelor membre și ale Uniunii⁽¹⁾. Împreună, acestea formează „Orientările integrate Europa 2020”.
- (18) Aceste noi orientări integrate sunt în concordanță cu concluziile Consiliului European. Ele oferă statelor membre o orientare precisă cu privire la definirea programelor lor naționale de reformă și la punerea în aplicare a reformelor, reflectând interdependența și respectând Pactul de stabilitate și de creștere. Orientările privind ocuparea forței de muncă ar trebui să formeze baza pentru orice recomandări specifice fiecărei țări pe care Consiliul le poate adresa statelor membre în temeiul articolului 148 alineatul (4) din TFUE, în paralel cu recomandările specifice fiecărei țări adresate statelor membre în temeiul articolului 121 alineatul (4) din respectivul tratat, pentru a forma un pachet coerent de recomandări. Orientările privind ocuparea forței de muncă ar trebui, de asemenea, să constituie baza pentru redactarea raportului comun pentru ocuparea forței de muncă, trimis anual de către Consiliu și de către Comisia Europeană Consiliului European.
- (19) Comitetul pentru ocuparea forței de muncă și Comitetul pentru protecție socială ar trebui să monitorizeze progresele realizate în legătură cu ocuparea forței de muncă și cu aspectele sociale prevăzute în orientările privind ocuparea forței de muncă, în conformitate cu mandatele lor respective întemeiate pe tratate. Aceasta ar trebui să se bazeze în special pe activitățile metodei deschise de coordonare în domeniile ocupării forței de muncă, protecției sociale și incluziunii sociale. În plus, Comitetul pentru ocuparea forței de muncă ar trebui să mențină contactul strâns cu alte instanțe de pregătire competente ale Consiliului, inclusiv în domeniul educației.
- (20) Cu toate că trebuie să fie elaborate anual, aceste orientări ar trebui să rămână constante până în 2014 pentru a asigura concentrarea asupra punerii în aplicare,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Prin prezenta decizie se adoptă orientările pentru politicile de ocupare a forței de muncă ale statelor membre, astfel cum figurează în anexă.

Articolul 2

Orientările sunt luate în considerare în politicile privind ocuparea forței de muncă ale statelor membre, fiind incluse în rapoartele privind programele naționale de reformă.

Articolul 3

Prezenta decizie se adresează statelor membre.

Adoptată la Luxemburg, 21 octombrie 2010.

Pentru Consiliu
Președintele
J. MILQUET

⁽¹⁾ JO L 191, 23.7.2010, p. 28.

ANEXĂ

ORIENTĂRI PENTRU POLITICILE DE OCUPARE A FORȚEI DE MUNCĂ ALE STATELOR MEMBRE**Orientarea 7: Creșterea participării pe piața muncii în rândul femeilor și al bărbaților, reducerea șomajului structural și promovarea calității locurilor de muncă**

Activarea este fundamentală pentru creșterea participării pe piața muncii. Statele membre ar trebui să integreze principiile privind flexicuritatea aprobate de Consiliul European în politicile lor privind piața muncii și să le aplice, utilizând în mod adecvat sprijinul oferit de Fondul social european și de alte fonduri UE, în vederea creșterii participării pe piața muncii și a combaterii segmentării, a inactivității și a inegalității de gen, reducând totodată șomajul structural. Măsurile de consolidare a flexibilității și a securității ar trebui să fie echilibrate și, în același timp, să se susțină reciproc. Prin urmare, statele membre ar trebui să introducă o combinație de mecanisme contractuale flexibile și fiabile, politici active privind piața forței de muncă, o învățare de-a lungul vieții eficace, politici pentru promovarea mobilității forței de muncă și sisteme adecvate de securitate socială pentru a garanta tranziții pe piața muncii care să fie însoțite de drepturi și responsabilități clare, astfel încât șomerii să caute un loc de muncă în mod activ. O atenție corespunzătoare ar trebui, de asemenea, să fie acordată, împreună cu partenerii sociali, flexicurității interne la locul de muncă.

Statele membre ar trebui să intensifice dialogul social și să abordeze segmentarea pieței muncii prin intermediul unor măsuri care să vizeze ocuparea în condiții precare a forței de muncă, subocuparea forței de muncă și munca nedeclarată. Mobilitatea profesională ar trebui să fie recompensată. Ar trebui să fie abordate calitatea locurilor de muncă și condițiile de ocupare a forței de muncă. Statele membre ar trebui să combată sărăcia persoanelor încadrate în muncă și să promoveze sănătatea și securitatea la locul de muncă. Ar trebui, de asemenea, să fie asigurată o securitate socială adecvată pentru persoanele care dispun de contracte cu durată determinată și pentru cele care desfășoară o activitate independentă. Serviciile de ocupare a forței de muncă joacă un rol important în activare și în identificarea locurilor de muncă corespunzătoare și, prin urmare, acestea ar trebui să fie consolidate prin intermediul unor servicii personalizate și al unor măsuri active și preventive privind piața forței de muncă într-o etapă timpurie. Aceste servicii și măsuri ar trebui să fie accesibile tuturor, inclusiv tinerilor, celor amenințați de șomaj, precum și persoanelor celor mai îndepărtate de piața muncii.

Politicile menite să asigure rentabilizarea muncii rămân importante. Pentru a crește competitivitatea și a ridica nivelurile de participare, în special pentru persoanele cu un nivel scăzut de calificare, și în conformitate cu orientarea 2 privind politica economică, statele membre ar trebui să încurajeze condiții-cadru adecvate pentru negocierea salariilor și pentru evoluția costului forței de muncă care să fie compatibile cu stabilitatea prețurilor și cu tendințele în materie de productivitate. Statele membre ar trebui să revizuiască sistemele fiscale și de prestații sociale, precum și capacitatea serviciilor publice de a furniza sprijinul necesar, în vederea creșterii participării forței de muncă și a stimulării cererii de forță de muncă. Statele membre ar trebui să promoveze îmbătrânirea activă, egalitatea de gen incluzând remunerarea egală și integrarea pe piața muncii a tinerilor, a persoanelor cu handicap, a migraților legali și a altor grupuri vulnerabile. Politicile privind echilibrul dintre viața profesională și cea privată, furnizând servicii de îngrijire accesibile și oferind inovare la nivelul organizării muncii, ar trebui să fie orientate în vederea creșterii ratelor de ocupare a forței de muncă, în special în rândul tinerilor, al lucrătorilor în vârstă și al femeilor. Statele membre ar trebui, de asemenea, să îndepărteze barierele din calea intrării pe piața forței de muncă a noilor lucrători, să promoveze desfășurarea de activități independente, spiritul antreprenorial și crearea de locuri de muncă în toate domeniile, incluzând locurile de muncă ecologice și serviciile de îngrijire ecologică, și să promoveze inovarea socială.

Obiectivul principal al UE, pe baza căruia statele membre își vor stabili propriile obiective naționale, ținând seama de pozițiile lor de plecare respective și de circumstanțele naționale, este de a viza aducerea la 75 % până în 2020 a ratei de ocupare a forței de muncă pentru femeile și bărbații cu vârsta cuprinsă între 20 și 64 de ani, inclusiv printr-o mai mare participare a tinerilor, a lucrătorilor în vârstă și a persoanelor cu un nivel scăzut de calificare, precum și printr-o mai bună integrare a migraților legali.

Orientarea 8: Dezvoltarea unei forțe de muncă calificate care să răspundă nevoilor pieței muncii și promovarea învățării de-a lungul vieții

Statele membre ar trebui să promoveze productivitatea și șansele de ocupare a unui loc de muncă prin furnizarea adecvată de cunoștințe și de competențe care să răspundă cererii actuale și viitoare de pe piața muncii. Educația inițială de calitate și formarea profesională atractivă trebuie să fie completate cu stimulente eficace pentru învățarea de-a lungul vieții pentru cei care beneficiază de un loc de muncă și pentru cei care nu au un loc de muncă, asigurându-se astfel că fiecare adult beneficiază de șansa de a dobândi o nouă calificare sau de a urca pe o nouă treaptă de calificare, de a depăși stereotipurile de gen, precum și prin intermediul oportunităților de a beneficia de o a doua șansă în învățare și al politicilor de migrație și de integrare orientate spre obiective. Statele membre ar trebui să elaboreze sisteme pentru recunoașterea competențelor dobândite și ar trebui să înlăture barierele din calea mobilității profesionale și geografice a lucrătorilor, să promoveze dobândirea de competențe transversale pentru a susține creativitatea, inovarea și spiritul antreprenorial. În mod special, eforturile ar trebui să se axeze pe susținerea persoanelor cu un nivel scăzut de calificare sau a celor cu competențe depășite, sporirea șanselor de ocupare a unui loc de muncă pentru lucrătorii în vârstă, consolidarea formării, a competențelor și a experienței lucrătorilor cu un grad ridicat de calificare, incluzând cercetătorii și femeile din domeniul științific, matematic și tehnologic.

În cooperare cu partenerii sociali și cu întreprinderile, statele membre ar trebui să îmbunătățească accesul la formare și să consolideze orientarea în domeniul educației și al carierei. Aceste îmbunătățiri ar trebui combinate cu furnizarea sistematică de informații cu privire la noile locuri de muncă disponibile și noile oportunități, promovarea spiritului antreprenorial și consolidarea procesului de anticipare a nevoilor în materie de competențe. Investițiile în dezvoltarea resurselor umane, dezvoltarea competențelor și participarea la sistemele de învățare de-a lungul vieții ar trebui să fie promovate prin intermediul unor contribuții financiare comune din partea guvernelor, a persoanelor fizice și a angajatorilor. În vederea susținerii tinerilor și în special a celor care nu au un loc de muncă, nu studiază sau nu se află în proces de formare, statele membre, în cooperare cu partenerii sociali, ar trebui să instituie sisteme prin care să îi ajute pe aceștia să își găsească un prim loc de muncă, să dobândească experiență profesională sau să beneficieze de oportunități pentru educație și formare suplimentară, inclusiv sub formă de ucenicie, și ar trebui să intervină rapid atunci când tinerii devin șomeri.

O monitorizare periodică a performanței procesului de dezvoltare a competențelor și a politicilor de anticipare ar trebui să faciliteze identificarea domeniilor în care sunt necesare îmbunătățiri și să sporească reactivitatea sistemelor de educație și formare față de nevoile actuale și emergente de pe piața muncii, cum ar fi economia cu emisii scăzute de dioxid de carbon și eficiență din punctul de vedere al resurselor. Statele membre ar trebui să mobilizeze, atunci când acest lucru este oportun, FSE și alte fonduri UE pentru a susține aceste obiective. Politicile care stimulează cererea de forță de muncă ar putea completa investițiile în capitalul uman.

Orientarea 9: Îmbunătățirea calității și a performanței sistemelor de educație și formare la toate nivelurile și creșterea participării la învățământul terțiar sau cel echivalent

Pentru a asigura accesul tuturor la o educație și formare de calitate și pentru a îmbunătăți rezultatele educaționale, statele membre ar trebui să investească în mod eficient în sistemele de educație și formare, în special pentru a ridica nivelul de competență al forței de muncă a UE, permițând acestora să răspundă nevoilor aflate într-un proces de schimbare rapidă pe care le prezintă piețele moderne ale muncii și societatea în ansamblul său. În conformitate cu principiile învățării de-a lungul vieții, acțiunile ar trebui să acopere toate sectoarele (de la educația timpurie și învățământul școlar până la învățământul superior, educația și formarea profesională, precum și învățământul pentru adulți), ținându-se, de asemenea, seama de învățarea în contexte informale și nonformale. Reformele ar trebui să vizeze asigurarea dobândirii competențelor-cheie de care are nevoie fiecare persoană pentru a reuși într-o economie bazată pe cunoaștere, în special în ceea ce privește șansele de ocupare a unui loc de muncă, în conformitate cu prioritățile menționate la orientarea 4. Ar trebui să fie încurajată mobilitatea internațională a celor care studiază și a profesorilor. De asemenea, ar trebui să se ia măsuri pentru a se asigura transformarea într-un fenomen curent a mobilității în cadrul procesului de învățare, în rândul tinerilor și în cel al cadrelor didactice. Statele membre ar trebui să îmbunătățească deschiderea și relevanța sistemelor de educație și formare, în special prin punerea în aplicare a cadrelor naționale de calificări, care permit traiectorii flexibile de învățare, și prin dezvoltarea de parteneriate între sfera educației/formării și cea profesională. Profesia de cadru didactic ar trebui să fie făcută mai atractivă și ar trebui să se acorde atenție educației inițiale și dezvoltării profesionale continue a cadrelor didactice. Învățământul superior ar trebui să devină mai deschis față de persoanele care nu urmează sistemul tradițional de învățământ, iar participarea la învățământul terțiar sau cel echivalent ar trebui să fie sporită. În vederea reducerii numărului tinerilor care nu au un loc de muncă, nu studiază sau nu se află în proces de formare, statele membre ar trebui să ia toate măsurile necesare pentru a preveni abandonul școlar timpuriu.

Obiectivul principal al UE, pe baza căruia statele membre își vor stabili propriile obiective naționale, ținând seama de pozițiile lor de plecare respective și de circumstanțele naționale, va viza reducerea ratelor de abandon școlar la mai puțin de 10 % și mărirea procentului persoanelor cu vârsta cuprinsă între 30 și 34 de ani care au absolvit învățământul terțiar sau cel echivalent la cel puțin 40 % (1).

Orientarea 10: Promovarea incluziunii sociale și combaterea sărăciei

Extinderea oportunităților de ocupare a forței de muncă reprezintă un aspect esențial al strategiilor integrate ale statelor membre de a preveni și a reduce sărăcia și de a promova participarea deplină în cadrul societății și al economiei. În acest scop, ar trebui utilizat în mod adecvat Fondul social european și alte fonduri UE. Eforturile ar trebui să se axeze pe asigurarea egalității de șanse, inclusiv prin intermediul accesului tuturor la servicii de o înaltă calitate, accesibile și durabile, în special în domeniul social. Serviciile publice (incluzând serviciile online, în conformitate cu orientarea 4) joacă un rol important în această privință. Statele membre ar trebui să instituie măsuri eficiente de combatere a discriminării. Responsabilizarea cetățenilor și promovarea participării pe piața muncii a persoanelor celor mai îndepărtate de piața muncii, precum și prevenirea sărăciei persoanelor încadrate în muncă vor contribui la combaterea excluziunii sociale. Aceasta ar necesita consolidarea sistemelor de protecție socială, a învățării de-a lungul vieții și a politicilor de incluziune activă cuprinzătoare, în vederea creării de oportunități în diferitele etape ale existenței oamenilor și a protejării acestora de riscul excluziunii, o atenție deosebită acordându-se femeilor. Sistemele de protecție socială, incluzând pensiile și accesul la serviciile de asistență medicală, ar trebui să fie modernizate și desfășurate pe deplin pentru a se asigura o susținere a venitului și serviciile adecvate – oferindu-se astfel coeziune socială –, aceste sisteme rămânând totodată sustenabile din punct de vedere financiar și încurajând participarea în cadrul societății și pe piața muncii.

(1) Consiliul European subliniază competența statelor membre de a defini și a pune în aplicare obiectivele cantitative din domeniul educației.

Sistemele de prestații sociale ar trebui să se axeze pe asigurarea securității venitului pe durata tranzițiilor și pe reducerea sărăciei, în special în rândul grupurilor cel mai expuse riscului de excluziune socială, cum ar fi familiile monoparentale, minoritățile, incluzând romii, persoanele cu handicap, copiii și tinerii, femeile și bărbații în vârstă, migranții legali și persoanele fără adăpost. Statele membre ar trebui, de asemenea, să promoveze în mod activ economia socială și inovarea socială în sprijinul celor mai vulnerabili. Toate măsurile ar trebui, de asemenea, să vizeze promovarea egalității de gen.

Obiectivul principal al UE, pe baza căruia statele membre își vor stabili propriile obiective naționale, ținând seama de pozițiile lor de plecare respective și de circumstanțele naționale, va viza promovarea incluziunii sociale, în special prin reducerea sărăciei, vizând scoaterea a cel puțin 20 de milioane de oameni în afara riscului de sărăcie și excluziune ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Această categorie de populație se definește ca numărul de persoane expuse riscului de sărăcie și de excluziune, în conformitate cu următorii trei indicatori (riscul de sărăcie; starea de sărăcie; gospodăria fără persoane ocupate), statele membre având libertatea de decizie în ceea ce privește stabilirea obiectivelor naționale pe baza celor mai adecvați indicatori, ținând seama de circumstanțele și prioritățile lor naționale.